

BARANGOLÁS A MÚLTBAN

Erdőgazdálkodásunk első nagy sorsfordulója I. rész

Magyarországnak – benne erdőgazdálkodásunknak – sorsdöntő éve volt az 1920. Lélegzetelállító ezt az Erdészeti Lapok LIX. évfolyamának lapjain újraélni. Többszörösen jubileumi évünkben megkíséröljük ezt a pokoljárást. Lapunk egymást követő két számában kivonatosan közöljük az emlékezést ébresztő, legfontosabb részeket.

Az összevont 1-2. füzetben még csupán nehéz sejtéssel, de mégis reménykedve kapunk hírt a győző hatalmak egyik képviselőjének nálunk tett látogatásáról:

„Franchet d'Espèrey tábornok, (...) az ántánt keleti hadseregének főparancsnoka, f. é. január hó 5-én a déli órákban Graziani tábornokkal, a budapesti francia katonai misszió vezetőjével megtekintette a mezőgazdasági múzeumot, ahol *Liphay Béla báró és Paikert Alajos* múzeumi igazgatón és múzeumi titkáron kívül a földművelésügyi minisztérium részéről *Dubravsky Róbert* államtitkár, *Viczián Ede* osztálytanácsos és *de Pottere Gevrad* főerdőtanácsos fogadták.

A vendég meleg érdeklődéssel tekintette végig a múzeumnak osztályait és kiválóan érdeklődött a különböző térképek iránt, melyek hazánk gazdasági igazgatását és statisztikáját ábrázolják. Ezen térképek kapcsán önként kínálkozott az eszmecsere az új országghatárok következtében elfoglaló sajnálatos helyzetünkre vonatkozólag s így figyelnél fel lehetett hívni azon szétválaszthatatlan kapcsolatra, mely hazánk hegyvidéke és az ország belsejét elfoglaló sík mezőgazdasági területek között a befelé siető vizek és folyók révén a természet által adva van és elengedhetetlenül az egységes gazdasági igazgatást és kezelést követeli. Belátván ennek szükségét, a tábornok érdeklődött aziránt, vajjon az ántánt békebizottsága rendelkezik-e az

e tárgyra vonatkozó összes adatokkal, mivel nyilvánvaló, hogy az újonnan keletkező államokkal való gazdasági kapcsolat azonnal intézményesen biztosítandó, hogy a békemű azon törekvése elérhető legyen, miszerint minden állam mentől jobban boldogulhasson.(?)”

Ötvenkét oldallal hátrébb már haljós sejtésként olvashatjuk a „Különlélek” rovatban:

„A béketárgyalás folytatására megbízottaink ismét Párisba utaztak, magukkal víve válaszukat a velünk közzétett békefeltevélekre.”

Sejtve, hogy a keserű pohár nekünk sem múlhat el – Kaán Károly mélyen elemző tanulmányban foglalja össze a záruló korszak erdőgazdasági politikáját és von le belőle tanulságot a 3-4. füzetben:

»EDDIGI ERDŐGAZDASÁGI POLITIKÁNK

A gazdasági politika, mely a százéves és ennél is nagyobb termelési fordulókra alapított erdőgazdálkodás irányítására hivatott, nem lehet öletszerű. Gondos körültekintéssel kell az évszázados tapasztalatok nyomán haladnia, hogy útja a gazdasági czélok irányát kövesse, és az ország közgazdasági haladásával is lépést tartson. Azonban az így irányított erdőgazdasági politika is csak olyan országokban tudott jelentősebb gazdasági eredményeket elérni, ahol erősebb politikai hullámverések vagy gazdasági megrázkódtatások nem zavarták meg a fejlődés irányát és menetét.

Az akkori kormányok különben helyes és okos törvényekkel is közrehatottak az erdők állományának konzerválása és pusztításuk megakadályozása érdekében. „Az erdők pusztításának megakadályozásáról” szóló 1790. évi LVII. t.-cz.-nek, mely az erdők megóvását a közhatalomra bízta, majd „az erdők fenntartásáról” szóló 1807. évi XXI. t.-cz.-nek, mely tulajdonképpen az elsőnek kiegészítése és részletezése, mindenesetre jelentős volt a hatása.

Ma is érvényben levő erdőtörvényünknek, az 1879. évi XXXI. t.-cziknek indokolásában az azt előterjesztő kormány maga is elismeri, hogy „az 1790/91., 1807., 1836. és 1840-iki törvények teljes tanúságot tesznek arról, hogy az akkori kor a maga és a jövő nemzedék érdekeit felfogva az erdőtulajdont megóvni s az, erdőpusztítást meggátolni igyekezett”.

Meghívás

a
magyar erdészeti egyeslet 1865-dik évben
tartandó XV-dik

KÖZGYŰLÉSÉHEZ.

A magyar erdészeti egyeslet igazgatósága Bazin sz. k. városában a XV. közgyűlésének tartását elhatározta, folyó évi szeptember 17., 18., 19. és 20-kát e célra kitűzve.

Az egyeslet szabályainak 10. § szerinti ezen főgyűlékezetiük ügyvezetésével megbízotván, az ahíroott szerencsés minden t. cz. egyeslet tagot az erdészet és vadászat minden barátait szívesen megkérni, hogy a közügynek előmozdítására mielő nagyobb számmal a gyűlékezeten résztvevni méltóztassanak, ebeli határozatokat pedig szeptember 1. napjáig az ügyvezetőnek tudtul adni sziveskedjenek azért hogy az alul írott a t. cz. résztvevő tagokak illetelmés ellátásáról és kényelméről ideje korán intézkedhessék.

Hasonlólag kéretnek azon t. cz. urak, kik szabad előadást szándékoznak tartani, azokat az említett határnapig bejelenteni.

Együttal könyöbb irányzás végett említetik, hogy a esomponatok minden e célra szolgáló közlekedési eszközöknek, Posony, Nagy-Szombat (illetőleg Szered) honnan a Posony-Nagyszombati vaspályán, mely az említett napokban négyszer közlekedni fog, az illető helyre juthatni.

A bejelentési hivatal szeptember 17-kétől 8 órákor a Bazini városnál nyitva leend, hová a t. cz. vendégek a beszállásos és a részvételyek átvitele miatt fordulni sziveskedjenek. Minthogy a közép igazgatóság az illető vaspályák igazgatóságaihoz a szállítási ár csökkentéséért folyamodott, kévetnek azon urak, kik a vaspályát használni szándékoznak a szükséges igazolási jegyekért ideje korán a posonyi titkársághoz fordulni.

Számos látogatásokat és a szellem s szívemelő erdészeti és vadászati élvezetteljes napokat remélvén, az erdő- és az erdészeti élet tisztelőjének, szívából fakadó „Eljutt.”

Modor, 1865 évi Július 3-kán.

Zemlicska V.,
erdőmester és a magyar erdészeti-egyeslet
XV-dik közgyűlésének ügyvezetője.

A törvényes rendelkezések és az azok végrehajtására hivatott szervezetek közgei a legodaadóbb törekvések mellett sem tudták megakadályozni az erdőpusztítást és nem tudták megteremteni az erdőgazdálkodás *általános* rendjét Magyarországon. Nem tudták kellő mértékben a kopárók és vízmosások keletkezésének útját állani. Nem volt elég crejük ahhoz, hogy a meglévők beépítését és befásítását az annyira kívánatos tervszerű gyorsasággal biztosítsák.

Mindezt nem emberek, de az elmúlt idők közállapotait, intézményeit és törvényhozását okoljuk! Ezeknek köszönhető az a sajnálatos megállapításunk, hogy az okszerű erdőgazdálkodás a *kellő általánosságban* mind a mai napig nem tudott polgárjogot szerezni Magyarországon!

Magánbirtokosaink közül többen még csak tudatára sem jöttek annak, hogy az erdőben is lehet, sőt észszerű tartamos és belterjes gazdaságot űzni. Hogy az erdőt nemcsak kihasználni, de jövedelmezően használni is lehet. Hogy erdőgazdálkodás belterjesen folyhat anélkül, hogy az erdőt csak részben is tarra vágódnak.

Nálunk nem egy helyütt még az üzemtervszerű erdőhasználat sem jutott tovább, mint hogy kijelöljük az esedékes állományokat s termelő vállalatoknak lábon eladják a tarolásra kijelölt erdőrészt. Tehát „kihasználják” aránylagos területen az erdőt. Annak többi része pedig használatlanul, érintetlenül, parlagon áll anélkül, hogy benne gazdaságot űznének.

Kedvező ilyen viszonylatnál még az az eset, ha csak annyit használnak, amennyit az üzemterv előír, s ha valamiképpen beütitik s megóvják az erdőt az emberek és állatok károsításai és a tűz pusztításai elől.

Milyen gyakori, hogy nem tartják be az előírások anynyait, hogy egyáltalán nem, vagy nem megfelelően fásítják be a levágott területeket, hogy a vágás földjét és a fiatalost, de még az öreg erdőt sem védik, nem óvják a károsítások elől.

Szóval nem egy helyütt még a törvényes felügyelet alatt álló, úgynevezett korlátozott forgalmú erdőbirtokon sem felel meg az erdőnek a használata és védelme a törvényszerű követelményeknek; annál kevésbbé űznek azokban olyan eljárásokat, amelyek az okszerű erdőgazdálkodásnak megfelelőek.

A hibázományi és egyházi erdőbirtokok legtöbbször ugyanis mind a mai napig nem végeztek olyan beruházási munkákat, amelyek azok

belterjességét fokozzák! Azon a kevés helyen pedig, ahol beruháztak, azt korántsem olyan arányokban tették, amint a gazdasági okszerűség azt megkívánata.

Mindez teljes, sőt fokozott mértékben áll a volt úrbéreszek erdejére, a községi és közbirtokossági erdőkre is. A fennebb elég részletesen változt körülmenyüket ugyanis sem időt, sem módot nem nyújtanak a mai állami adminisztrációnak, hogy más értékesítési eljárásokat alkalmazzon és ezzel is okszerűbb irányba terelje ezeknek az erdőbirtokoknak a gazdasági ügyeit. Ellátásukat különben még súlyosabbá teszi az a körülmeny, hogy a számarányban is elég telen alacsonyabbá teszi az erdőbirtokosságok és úrbéres erdők ezért korántsem részesülnek a megkívánt védelemben, ami pusztulásuk egyik magyarázatát is adja!

Külön kategóriába ugyan, de a kifogásolható gazdasági rend szempontjából ide sorakoznak nagyobb részt azoknak a városoknak az erdei is, amelyek törvényes alapon maguk gondoskodnak erdőnyonyok ellátásáról.

Fel kell e helyütt még említenünk azt is, hogy amíg manapság annyira kultiválják az erdők szertelen tarra-vágását Magyarországon, addig, mint fennebb vázoltuk, a múlt század legelejéről származó törvények az erdők természetes felújítását rendelkezéssel el és ezzel az erdők tarra-vágását tilalmazták. Ámde üzemtervek, megfelelő gazdasági berendezések és az erdészeti szolgálat kellő organizációja nélkül nem lehetett gazdasági rend, s így hovatovább anarchia következett be az erdők használata körül.

Az 1879. évi várva-várt erdőtüvény akkor az erdőpusztítás megakadályozására és a gazdasági rend megteremtésére volt hivatva.

Mint látjuk, a törvény 17. §-a bizonyos kategóriák közé tartozó birtokokon tényleg meg is szüntette az anarchiát, sőt teremtett azok bizonyos, ha nem is mindenütt kielégítő gazdasági rendet. Nem biztosította azonban ezeken a gazdasági fejlődés feltételeit, amint nem akadályozta meg az erdőpusztítást azokban a birtokkategóriákon, amelyek a törvény 17. §-a alá nem tartoznak.

Tárgysorozata

a magyar erdészeti egylet

XY. KÖZGYÜLÉSÉNEK BAZINBAN.

Vasárnapon Szeptember 17-kén este 5 órakor összejövetel a fürdőépületben.

Hétfőn Szeptember 18-kán reggel 9 órakor megnyitása a közgyűlésnek, a felállított témákának fejtegetése.

Délután 3 órakor közös ebéd.
Kedden Szeptember 19-kén reggel 6 órakor a bazini város – és a méltóságos gróf Pálffy János erdbei való kirándulás.

Szerdán Szeptember 20-kán reggel 9 órakor a tárgyalások bezárása, és az egylet elnökének a szabályok szerinti megválasztása, jelentéstétel az egylet ügyeinek vezetéséről, és bezárása a közgyűlésnek.

Csütörtökön Szeptember 21-kén reggel 6 órakor kirándulás a modor városi erdőbe a fenyő erdők megismerésére, és az itt szokásban lévő kezelés megítélése végett. Este 5 órakor búcsúünnepély a bazini fürdőben.

Tételek, melyek tárgyalás alá vétetnek.

1. Minő befolyással bírnak a vegyészgyárak kigizőülései a környék növényzetre és különösen a fa növényre.

2. Melyek a Szálos fenyő erdő kezelésnek helybeli feltételei a kezelésnek, és mily módonosításai szüntethető meg a fenyő erdők baladó fogyásának.

3. Mely a legelőnyösebb eladási módora az erdei terményeknek: az eladás szabad közből vagy az eladás árlejtés útján s az utóbbi esetben mily eljárás ajándulható hogy a legelőnyösebb és biztos eredmény előressék.

4. Határkövekkel árkokkal vagy más szembezőkő határjelekkel körülvetett erdők vajjon bekerített területeknek tekintendők-e? s vajjon azu sűrűlések melyek bizonyos szélességű és mlységű árkokkal körülvetett erdőkben végreajtatniak, érdemelnek e fokozott büntetést.

5. Mily észleleteket és tapasztalatokat szeresztünk eddig a községi erdők kezelése körül.

6. Közlések és tapasztalások az erdő-ültetés és gazdálzat körül: nevezetesen értekezletek kímleletek- és különféle kezelési módokról, főképp kipusztult tisztásokon és más sovány földterületeken; a faanyagok gyűjtéséről eltéréséről a magoknak tartáságáról, csiraképeségéről; erdőknek kezeléséről és jövedelméről a mellékhasználatok betudásával, különös tekintetbe véve a cserháját, a gubacsot, a lúzlatást és etetési lombot; időjárásai viszonyokról és erdőkárokrol általában.

Az erdőtervényvel nyert az erdők tarvágas a törvényes formát Magyarországon.

A térszakozás és annak variációi hazánkban nagyra nevelték a tarvágas rendszert, amelynek súlyos következményei a 17. § alá tartozó birtokokon lépten-nyomon jelentkeztek. Ezt a rendszert azután az 1898. évi XIX. t.-cz. előírásai a volt úrbéres erdőbirtokaira, a közbirtokossági és községi erdőkre nézve csak megerősítették, mert a szolgálati rend az intenzívebb és gazdaságosabb eljárások biztosítását a legtöbb esetben egyenesen kizárta.

Annak idején maga a kir. kincstár is behódolt a tarvágas rendszernek s hatalmas birtokain egy ideig területszerinti eladásnál 10-15 évre egyszerre és előre értékesítette a tarvágasra szánt s a jelzett időre esedékes fatermést.

I-e kell szögeznünk különben, hogy ez a tarvágas rendszer Európa egyik nemzetének erdőgazdaságában sem jutott olyan alta-

lános érvényre, mint Magyarországon. A faállományok területszerinti, tövön való értékesítése pedig szintén nálunk nyert legelterjedtebb alkalmazást Európában.

A tarvágas rendszernek a változó kezdetleges eladási móddal, a terület szerinti lábon történő értékesítéssel kapcsolatos kialakulása eredményezte azután, hogy az ország faterve, tiszteletreméltó esetek kivételével, szinte gyarmatszerű hasznosításban javarészt nagy vállalatok monopóliuma lett. A kincstár közel 3 millió kat. hold erdőbirtok 10 év következetes munkájával a házilagos gazdálkodást vezette be.

Az adott viszonyok között ezért sem a gazdasági eljárások, sem az ezek kapcsán kialakult fakereskedelem a legtöbb helyütt kellő mértékig nem állott, mert nem állhatott az ország jól felgöngyölt gazdasági fejlődésének szolgálatában. »

(Folytatjuk)

Kaán Károly: A nemzeti erdővagyon közgazdasági jelentősége (EL. 1920.)

...Évszázados országos tapasztalatok s a tudományos kutatások eredményeként megállapítható, hogy a *nemzetgazdálkodási érdekeknek az az erdőgazdálkodás felel meg a legjobban, mely az erdőtalaj jókárban tartása, sőt fokozatos és célúdatos javítása s az erdő faállománya állagának, nemcsak minden időre való fenntartása, de mennyiség- és minőségbeli emelése mellett az erdői a köz- és magángazdasági érdekek javára minél hasznosabbá s egyben jövedelmezőbbé tenni tudja.*

Ezeknek a feltételeknek a biztosítása azonban megköveteli azt, hogy az erdőt belterjes gazdasági üzemre alkalmassá tegyék.

Az erdőt is úgy, mint más közgazdasági ágat, okserű beruházásokkal lehet jövedelmezőbbé tennünk. A beruházások nyújtanak módot a belterjesebb gazdasági eljárások alkalmazásához.

Ahhoz pedig, hogy az erdőben okserű gazdaságot űzhessünk, első feltétel, hogy azt hozzáférhetővé tegyék, hogy minden időben használható s marandandó értékű szállító eszközökkel feltárjuk. Az erdőfeltárás ugyanis utat nyit az okserű gazdasági tevékenységhez, az erdőgazdálkodás belterjességének fokozásához, s jövedelmezőségnek olyan emeléséhez, mely a tulajdonos anyagi érdekeit is kielégítheti. Módot nyújt emellett azoknak a gazdasági eljárásoknak az üzéséhez, amelyek a közjónak az erdőhöz fűzött követelményeit biztosítani képesek.

Köziismeretű, hogy az erdők fáiinak állományában azok koronáinak egymásba

érese után a fapéldányok között a letért éppen olyan küzdelem fejlődik ki, mint az emberek társadalmában. A magból kikelés idejétől gyengébb példányokat elnyomják az erősebbek, s a létért való tusaiban nemcsak a gyengébbek mennek tönkre, de kifáradnak és megfelelő fejlődésükben hátráltnak vannak az erősebbek is, ha az ember közbe nem lép.

Hogy az erdőgazda az individuális evolúció érvényesülését elősegítse és annak hasznát lássa, oda törekszik ezért, hogy minden fapéldányt akkor szedjen ki, amikor betöltötte szerepét az erdő fáiinak állományában. Oda törekszik, hogy a kezdetben hosszúsági növekedésben egymással versengő fapéldányok közül a mellé és alászorult, tehát elmaradott egyedeket kiszedje, mielőtt azok tönkremenének és minekutána azok az erősebbeket a növekedésben hájtó és azok oldalágait megtisztító szerepüket betöltötték.

Azután pedig, ha az ágtalan és hengeres törzsek elérték a kívánt magasságot, gondos megválasztással oly arányban szedik ki a gyengébbeket, hogy ezzel a gyérsítéssel a fák koronáinak kifejlődését fokozzák és egyben a világosságba hozott fapéldányok törzsének tömegbeli gyarapodását elősegítik (Mastung der Bäume). Ez a rendszer a német erdőgazdaságban a többtermelés céljának szolgálatában is nagy eredményeket a mienkénél átlag silányabb talajon hektáronként kétszer akkora fatermést biztosított. Különböző változatban ugyanis nagy tökélyre vitték a németek ezt az irányzatot, mely

a termelés fokozása mellett a közjónak az erdőhöz fűzött követelményeit is teljes mértékben kielégíteni képes; sőt az eljárás következményeképpen legtöbb esetben az erdő sikeres felújítását is biztosítja.

Az ilyen használatok során ugyanis az érett korú erdő lombátörőnek nagyon is óvatos megskatálása bizonyos mérsékelt világosságot bocsát a talajra s ezzel til-tul az erdő alatelepedését vonja maga után. A lombátort azután az égtáj felé való hajlás figyelembe tartása mellett fokozatosan és oly mértékig szakítja meg az erdőgazda, amilyen világosságot az a fafaj kíván meg, amelyikre az erdőt részben vagy egészben felújítani kívánja.

Nem itt a helye annak, hogy az ilyen eljárásokkal kapcsolatos azokat a felújítási és erdőhasználati módokat ismeretesen, amelyekkel a természet törvényeinek követése mellett a legegészségesebb és szokatlanul nagy fatömegű erdőállományokat javarészt költség nélkül nyílik mód telepíteni és felnevelni; s amelyekkel az erdő fokozatos, úgyszólván állandó használat mellett a többtermelésnek és a jövedelem fokozásának problémáját a németek oly szép sikerrel oldották meg.

Kiegészítésül azonban az elmondottaknak, reá kell még arra is mutatnom, hogy az ebben a rendszerben űzött erdőgazdaság az erdőtalaj jókárban tartását biztosítja s az erdő faállománya állagának nemcsak minden időre való fenntartását, de mennyiség- és minőségbeli emelését segíti elő s ezzel az erdői a köz- és magángazdasági érdekek javára hasznossá és jövedelmezővé tudja tenni. Előfeltétele azonban, hogy az erdőbirtokot szállító eszközökkel hálózunk be, az a gazdasági ellátás szolgálatára hozzáférhetővé tegyék; amittől ilyen előnyök mellett az erdőbirtokos nem is vonakodhatik...

A Magyarok Világszövetsége – a MTESZ közös millecentenáriumi megemlékezése június 13 – 18.

Jeles évfordulók sajátos egybeesése indokolja a világban szétszórta, magyar sorsközösséget vállaló és a magyarságért cselekedni kész személyeket és a hazai reálértelemiségért összefogó két szervezetnek közös megnyilatkozását. Kárpát-medencei honalapításunk 1100., az első magyarországi iskola alapításának 1000., az 1956-os magyar forradalom 40., az információs forradalom 50. évfordulója köszönt ránk idén.

Ez utóbbit a világszerte nagy jelentőségű magyar holdkísértel jelenti, amit részünkről *Bay Zoltán és Neumann János* munkássága fémjelez számos más magyar és magyar származású tudós közreműködésével. Örölközünk megemlékezni a közös Világkongresszus és Tudóstalálkozó.

Az ünnepségek részben Ópusztaszeren, részben Budapesten történnek, a Tudóstalálkozó a MTESZ Kossuth téri székházában. A tárgyalás célja nemzeti stratégia kialakítása, amellyel elérhetjük, hogy a harmadik évezred sikeres nemzeti között legyünk.

A Magyarok IV. Világkongresszusa és Tudóstalálkozója Tudományos tanácskozás a magyarságtudatról és a nemzeti stratégiáról Ópusztaszer – Budapest 1996. június 13-18.

A Magyarok Világszövetsége pártoktól és kormányoktól független társadalmi szervezet, 1938-ban alakult, székhelye Budapest.

Tagjai, tagszervezetei a világ ötven országában mintegy egymillióan dolgoznak, működnek. A szervezet alapvető célja a nemzeti

tudat megtartása és erősítése, a magyar-magyar és a magyarsággal együtt élő népekkel való kapcsolatok fejlesztése. A Világszövetség feladatának tekinti a magyarság érdekvédelmét, a magyar nyelv és az egyetemes magyar kultúra ápolását. *Különös felelősséget vállal az ország határain túl – őshonos, illetve szórványban vagy emigrációban – élő, mintegy ötmillió magyar népességéért.*

Sorsdöntő időkben élünk, amelyben válságokkal küszködő országunk Európai Unióhoz való csatlakozása, az elszakított területeken élő nemzetiségek léte, jövője, a világban szétszórta diaszpóra magyarság megmaradása és nyelvüket veszített, de magukat magyar származásúnak valló honfitársaink köztudásának erősítése egyaránt feladat és nagy erőpróba lesz mindannyiunk számára.

A Magyarok Világszövetsége – melynek célja, hogy összefogja és tevékenységével szolgálja a magát magyarnak valló, a magyar sorsközösséget vállaló és a magyarságért cselekedni kész személyeket és szervezeteket – közösen a tudósok, mérnökök, közgazdák szervezeteit összefogó Műszaki és Természettudományi Egyesületek Szövetségével a sors e nemes kihívásával szembeállva, „Magyarságtudat és nemzeti stratégia” címmel a jövő évezredre készülvén megrendezi a Magyarok IV. Világkongresszusát és Tudóstalálkozóját.

Tisztelettel kérjük magyar testvéreinket, hogy most függessenek fel minden egymás elleni hadakozást, pörökoldást és törekedjenek az együttműködésre sokat szenvedett hazánk, szétszórta és létében fenyegetett nemzetünk biztatóbb jövője, a világtalálkozók sikere érdekében.

Budapest, 1996. január

Havass Miklós
a Műszaki és Természettudományi
Egyesületek Szövetségének
elnöke

Csoóri Sándor
a Magyarok
Világszövetségének
elnöke

Schmotzer András
az OEE elnöke
Budapest, Fő utca 68. 1027
Tisztelt Elnök Főtitkár Úr!
Egyetemi tanári kinevezésem alkalmából jókívánásaitokat nagyon köszönöm. Munkámmal remélem továbbra is szolgálni fogom a magyar erdőgazdálkodás ügyét.
Sopron, 1996. március 18.

Dr. Koszta Miklós
egyetemi tanár
tanszékvezető

A hat évvel ezelőtt egész Nyugat-Európa erdeit érviharkár felszámolása lassan befejeződik, és számos hasznos tanulságot szolgáltat. Ezeket vette számba a németországi Hessen tartományi erdészeti egyesület tavalyi közgyűlése.

Térségük élőfa-állományának 10-50%-a fekvett akkor a földön és vált felújításra. Három évet adtak maguknak ehhez, de a tapasztalat az volt, hogy a sietség felesleges. A csak részben sérült állományok tisztázása feleslegesnek bizonyult; részben jó alkalmat adott az egy évvel korábban természetközeli állományalakításra vonatkozó rendelet megjelenése előtt is gyakorolt elegendőre törekvés gyorsabb megvalósítására. A szaporítóanyag előállítás terén is megfontoltaság volt a helyén. A feltérő útulat, a közben végzett erdőerdősítés a közelítést, járatást meglegőpen jól bírta. A kevesebb mesterséges talán még többet is jelentett volna. Csak az özet kellett jobban levdászni.

Ez alkalommal is bebizonyosodott, hogy az állomány állókönysége az alkotó faegyedeiktől függ. Ezt kell időben szabályozással, erdőneveléssel elősegíteni. A károsodás mértéke fajajonként erősen változó (luc-erdeifenyő-bükk-tölgy), de függ a talaj állapotától, valamint attól is, hogy az utolsó gyérítéstől számítva milyen messze éri. Minél erősebb volt a belenyúlás, annál nagyobb a károsodás. Általános a megállapítás, hogy az 1990 tavaszi katasztrófát jórészt erdőművelési hiányosságoknak tudhatjuk be.

(AFZ DW 1995. 2. Ref.: Jérôme R.)